

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διέθυσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. — Ἐσφαλμένη γνώμη (ὑπὸ δος Ὀλγας Κούζη. — Τὰ ἔντομα ἐν τῇ δημιουργίᾳ Β'. (ὑπὸ κ.) Ἡ ὑπερ τοῦ Νοσοκομείου τῶν παιδῶν φιλανθρωπικὴ ἀγορά. — Ἡ γυμναστικὴ τῶν κορασιῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβῶ ἱατροῦ). — Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). — Ἡ ἰσχύτης καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακά. (ὑπὸ κ.) — Ποικίλα. Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Συνταγαί. Ἐπιφυλλίς. Εἰδοποιήσεις.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας

Πρέπει νὰ παραστῶμεν εὐπρόσωποι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἰδοὺ ἡ ἰδέα, ἥτις ἀπασχολεῖ ὅλον τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μέχρι τοῦ ἐσχάτου πολίτου. Ἰδοὺ ἰδέα, ἥτις ἤρχισε νὰ συγκινηθῇ καὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον, ὡς δὲ πληροφοροῦμεθα αἱ μωδίστριαι καὶ ράπτριαι μᾶς δὲν προφθάνουν νὰ δέχωνται παραγγελίας φορεμάτων καὶ πέλων καὶ οἱ ἔμποροι νὰ πωλοῦν τριαῦτα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον τοιοῦτοτρόπως ἐκδηλοῦται ἡ γυναικεῖα συγκίνησις. Πῶς νὰ φανῶμεν εὐμορφοί, πῶς νὰ ἐλκυσώμεν τὴν προσοχὴν τῶν πάσης ποιότητος καὶ ἐθνικότητος ξένων, πῶς νὰ ἐπιδειξώμεν εἰς αὐτοὺς, ἐὰν ὅχι πολλὰς καλλονάς, τὸυλάχιστον κομψότητα καὶ χάριν καὶ ἐνημερότητα εἰς τὸν συρμόν, ὅστις, εὐτυχῶς ἢ μὴ, ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς ἓνα τῶν σπουδαιοτάτων παραγόντων τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐννοοῦμεν καὶ, ψυχολογοῦσαι ἐπὶ τῆς φύσεως, τῆς ἰδιοσυγκρασίας, τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ φύλου μᾶς, δὲν τὰ μεμφόμεθα. Ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι οἱ ξένοι δὲν θὰ μᾶς ἴδουν μόνον εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὸ Στάδιον, εἰς τὰς δημοσίας συγκεντρώσεις καὶ τὰ κοινὰ θεάματα, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην θὰ μᾶς πλησιάσουν περισσό-

τερον, θὰ συγχρωτισθοῦν μαζῇ μᾶς, θὰ μᾶς γνωρίσουν καὶ θὰ μᾶς μελετήσουν.

Τὰ πέντε χιλ. δωμάτια, τὰ δηλωθέντα ἤδη εἰς τὰ γραφεῖα Κούη, ἐδηλώθησαν βεβαίως ὑπὸ οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐπωφελοῦμεθα τῆς περιστάσεως ἠθέλησαν νὰ κερδήσωσιν, ὑπεννοικιάζουσαι τὰ περισσεύοντα δωμάτια τῶν οἰκιῶν των. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν τὰ οἰκογενειακά αὐτά, οὕτως εἰπεῖν, ξενοδογεῖα θὰ εἶναι πολυάριθμα καὶ πολλὰ Ἀθηναϊκαὶ οἰκογενεϊκὰ, μὴ ἐπαγγελλούμενα τὰς ξενοδόχους, θὰ ξενίσουν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν τῶν ξένων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πόλιν μᾶς. Οἱ ξένοι καὶ αἱ ξέναι οὕτω θὰ ζήσουν τὸν οἰκογενειακὸν μᾶς βίον, θὰ μετὰσχωσι τῆς τραπεζῆς μᾶς, θὰ κοιμηθοῦν εἰς τὰς κλῖνας μᾶς, θὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰ γραφεῖά μᾶς.

Χωρὶς νὰ σκοπῶμεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν οἰκοκυρωσύνην καὶ τὴν καθριότητα καὶ τὰς ἄλλας οἰκογενειακάς τοῦ φύλου μᾶς ἀρετάς, τολμῶμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν οἰκοδεσποινῶν ἐπὶ τοῦ ἀκανθωδεστάτου τούτου ζητήματος. Οἱ ξένοι θὰ μᾶς κρίνουν, ὅχι μόνον ἐκ τῆς κομψότητος καὶ τοῦ πλοῦτου τῶν ἐνδυμασιῶν μᾶς, ἀλλὰ ἐκ τῆς εὐμαρείας, ἣν θὰ τοῖς παράσχη ὁ οἶκός μᾶς, ἐκ τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ μᾶς, ἐκ τῆς καλῆς μαγειρικῆς καὶ τῆς τακτικῆς τῶν ἐστιασέων ὄρας, ἐκ τῆς καθαριότητος τῶν ἐνδικοιτημάτων καὶ σκευῶν καὶ ἀσπρορρούχων καὶ ἐπιπλῶν μᾶς, ἐκ τῆς καλαισθητικῆς μεθ' ἧς θὰ διασκευάσωμεν τὰ δι' αὐτοὺς ὡς καὶ δι' ἡμᾶς προωρισμένα δωμάτια, καὶ ἐκ τῆς ἀβρότητος καὶ εὐγενείας, μεθ' ἧς καὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς οικείους μᾶς θὰ φερώμεθα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξαρτῶνται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰς κυρίας, ἀπὸ τὰς οἰκοδεσποίνας, ἀπὸ τὰς δεσποινίδας, ἀπὸ τὸν γυναικεῖον ἐν γένει κόσμον τοῦ οἴκου. Ἡ ὠρμία φύσις τῆς χώρας μᾶς, τὸ θαυμασιὸν κλίμα μᾶς καὶ αὐτὰ τὰ ἀπλᾶ ἤθη καὶ ἔθιμά μᾶς συντελοῦν εἰς τὸ νὰ δικιτώμεθα μὲ ὑπερβολικὴ

λιτότητα και εις την τροφήν και εις τον έν γένει έσωτερι-
κόν βίον μας, και την οικιακήν ευμάρειν να μη θεωρώμεν
ούτε εκ των πρώτων, ούτε εκ των άπαραιτήτων απολαύσεων
του βίου.

Διά τουτό ούτε ή οικοδομική των περισσοτέρων οικιών της
πόλεώς μας, ούτε ή επίπλωσις, ούτε ή δίκαια και ή συντή-
ρησις τελείται υπό τους θρους της υγιεινής και της ευμαρείας,
εις ήν έχουν συνειθίσει ύλοι οι πολιτισμένοι λαοί της Δύσεως.
Τό μονάκριβον δωμάτιον μιξς θυρωρού παρισινήσ έχει πολ-
λάκις πλουσιώτερα και πολυτελέστερα έπιπλα από πολλών
οικοκυριών και εκ των λεγομένων όπως πρέπει ιδιικών μας.

Πρέπει λοιπόν να καταβληθής πᾶσα φροντίς, όπως αι οι-
κίαι, έν αις θα φιλοξενηθώσι οι επισκέπται των Όλυμπια-
κων αγώνων, ανταποκρίνονται έν τη επίπλωσει και περιποι-
ήσει προς την πολυτέλειαν και την καλλιθησίαν, ήν μας
αρέσει να επιδεικνύμεν, προκειμένου περι της ένδυμασίας
μας. Η καθαρότης ιδίως πρέπει να είναι άμεμπτος, διότι
δέν υπάρχει άπικισιώτερον πράγμα και μάλλον ένδεικτικόν
της άπισθοδρομητικότητος ενός λαού, όσον ή ρυπαρότης και
ή ακαθαρσία. Γυνή ρυπαρά ιδίως είναι τι τόσοσ τερατώδες,
τόσον άπεχθές, τόσοσ βάρβαρον, ώστε ούτε οι έξωτερικοί
στολισμοί, ούτε ή ώρακίτης, ούτε οίκα δήποτε άλλα προτε-
ρήματα δύνανται να μειώσωσι την κακήν έντύπωσιν, ήν προ-
ξενεί ή ρυπαρότης.

Λοιπόν ως λάμπουν αι οικίαι μας, όχι μόνον κατ' έπιρά-
νειαν, αλλά και κατ' ουσίαν. Ας εξετάζωμεν και έπιτηρώμεν
αυτόπροσώπως πᾶσαν γωνίαν, πᾶν διαμέρισμα και ως υπο-
βληθώμεν έστω και εις μικράς θυσίας, όπως παράσχωμεν εις
εκαίνους, οίτινες θα έννοικιάσωσι τους οίκους μας ως και εις
εκαίνους ους θα φιλοξενηώμεν, αν όχι την ευμάρειν εις ήν
είναι συνειθισμένοι, αλλά τουλάχιστον διαμονήν υγιεινήν και
εύάεστον.

Ας έπιστήσωσιν έτι την προσοχήν των εις έν άλλο ζή-
τημα αι κυρίαι και δεσποινίδες της πόλεώς μας. Ας άσκη-
θώσιν να όμιλούν την γλώσσάν των εις τους περιπάτους και
τάς πλατείαις και τάς δημοσίαις συναθροίσεις, διότι θα είναι
φοβερόν και έπονείδιστον δι' ήμᾶς, άπογοητευτικόν δέ διά
τους έξωθεν μέλλοντας να έλθουν όμογενείς, έν αι περι των
άθλητων κρίσεις και ανταλλασσόμεναι ιδέαι διακρίβωνται,
εις τό έλληνικόν Στάδιον, ως συνήθως γίνεται, εις την γαλ-
λικήν ή την Άγγλικήν γλώσσαν.

Θα παρουσιάζωμεν τότε προς τους ξένους εικόνα λαού
έκφυλισμένου, λαού άμαθούς και άγνοούτος τό κλέος και
την τιμήν, ήν περιάπτει εις αυτόν ή ευγενής έλληνική κα-
ταγωγή του, ής άπτόν και ψηλαφητότερον δεύγμα είναι αυτή
ή γλώσσα, ήν τόσοσ καταφρονούμεν.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΓΝΩΜΗ

Ό πλοίαρχος Μαρθαίος Ράϊν ήτο καθ' υπερβολήν ώργι-
σμένος. Τό κατάρτωμα της ήμιολιάς «Έστιάς» άντήχει εκ
των βαρέων βημάτων του, καθώς ούτος άνήρχετο και κατήρ-
χετο, μεμφιμοιρών καθ' έαυτόν και οι νύχται. προειδοποιού-
μενοι ύπ' αυτού του σημείου περι έπικειμένης καταγίγδος,
φρονίμως τον άπέφευγον.

Αίτιον της ώργής του ήτο τηλεγράφημα, ύπερ είχε λάθει
από τον κ. Κάρσον, τον ιδιοκτήτην της «Έστιάδος», διατάσ-
σοντα αυτόν να έτοιμάσθι θαλαμίσκον διά την κόρην του,
ήτις έπεθύμει να επισκεφθής αδελφήν της, άποκατεστημένην
έν Βαρβάδη, όπου ή ήμιολία θα προσήγγιζε πλεύουσα εκ της
Θαμακίτης εις την Βρεττανικήν Γουιτάνην. Ό καπετάν Ράϊν
δέν δυσανεσχέτεi ένεκα δύο τινών πρώτον διότι ήτο φοβερός
μισογύνης, και δεύτερον διότι ή «Έστιάς» δέν ήτο διεσκευα-
σμένη διά να δέχηται επιβάτας.

«Ό Κάρσον είναι τρελλός! έγγύλλισεν εις τά ότα του ουχ-
πολύ συμπονούτος πρώτου ναυκλήρου, άνεψιού και μαθητού
του Άνδρέου Κούνη. Πιστεύω ότι ή δεσποσύνη θα θέλη να γευ-
ματίξθι έν τῷ θαλαμίσκῳ μου, όταν δέν θα εύρίσκειται ναυτι-
ώσικ έν τη κλίτῃ της, και έν πίνῳ έν γρόγ, θα την καταλαμ-
βάνη φρίκη».

«Δέν πιστεύω να είναι τόσοσ άπαιτητική», διέκοψεν ό Άν-
δρέας.

Ό καπετάν Ράϊν ένέβλεπε τάς μεγάλας τυλώδεις χεϊράς
του βαθέως εις τά θαλάκια του έπενδύτου του και προσέβλεψε
τον νεανίαν.

«Τί νομίζεις ότι έχεις και σύ ιδέαν περι γυναικῶν;», εί-
πεν ώργίλιος.

«Πολύ δέν τάς γνωρίζω βέβαια, απήντησεν ό Άνδρέας, άφού
από δεκαετής τό πλεϊστον του χρόνου διήλθον ταξιδεύων·
άλλά, προσέθεσεν, έρρυθρών, γνωρίζω ότι ή δις Κάρσον
είναι πολύ καλή και ευχάριστος κόρη, και νομίζω ότι άνήρ
ναυτιλώμενος δύναται κατ' ήν διδασχθής παρ' αυτής».

«Να διδασχθής, έβρουγήθη ό καπετάν Ράϊν, γελών σαρωδι-
κῶς. «Ότε ήμην της ήλικίας σου περίπου, είχαν μεγάλην βίαν
να διδασχθώ και διδάχθην. Έδιδάχθην ότι αι γυναίκαίς είνε
πτωχά κενόσπουδα πλάσματα, μη σκεπτόμεναι άλλο ή τους
στολισμούς και την επίδειξιν και ότι δέν έχουν περισσότερον
νοῦν από όσον δύναται να έχη τό βαρούλιον. Ένόσῳ είναι
γαλήνη και δέν φκίνονται ύφραλοι, είναι παιγινώδεις, ως δελ-
φίνες. Φαντάζεσαι ότι ή άγκυρα κρατεί αρκετά ισχυρώς, αλλά
μέ την πρώτην μικράν έναντιότητα του άνέμου κόπτεται ό
κάλως και εκείνη άπελάυνεται και τό φαντασιώδες πλοϊόν
σου πλήρες μέχρι των καταρρακτών φορτίου έλπιδών και έρω-
τος, κατασυντρίβεται έναντίον των ύφάλων».

Ό Άνδρέας έμειδίκεσε διά τό άλληγορικόν ύφος του θεϊού
του, γνωρίζων την πηγήν της έμπνευσεώς του. Πρὸ πολλῶν
έτων ό καπετάν Ράϊν είχε δώσει την καρδίαν του εις φιλά-
ρεσκόν τινα, άπατήσασαν αυτόν και έκτοτε έμίσησε τό γυ-
ναικεϊόν φύλον.

«Δέν φρονῶ ότι ύλαι αι γυναίκαίς είναι όμοιαί», είπεν ό
νεαρός ναυτικός. «Άλλ' ιδού ό Κάρσον μετά της θυγατρῆς
του και της θαλαμηπόλου της».

«Δύο!» έγγόγγυσεν ό πλοίαρχος σπεύδων εις τον πρόδρο-
μον. «Δύο γυναίκαίς επί της «Έστιάδος»! Είναι αρκεταί διά
να την καταποντίσωσιν!»

Ό Άνδρέας παρετήρει μετά περιεργείας τους επιβάτας.
Η δις Κάρσον, ήν έγνωρίζεν όλιγον, έφερε κυανήν ταξιδιω-
τικήν στολήν και ναυτικόν πῖλον μετά ταινιών, άρμούσουσῶν
εις τό χρώμα των όφθαλμών της. Ξαυθή με χαρίεν άνάστημα,
όμολογουμένως ώραία, είχε τό παρουσιαστικόν φιλάρεσκον,

άλλά μήπως εκ του έξωτερικού δύναται τις να κρίνη περι
της ψυχῆς;

«Φοβούμαι ότι θα εύρητε την μικράν μου κόρην πολύ ένο-
χλητικήν, Κούνη» είπεν ό ιδιοκτήτης της «Έστιάδος», «εί-
ναι τόσοσ πολυπράγμων».

«Όχι, όχι μπαμπά», υπέλαθεν εκείνη γελῶσα. Και ό
Άνδρέας έσκέπτετο ότι ούδέποτε είχε ιδει μαργαρίτας δυ-
ναμένους να παραβληθώσι προς τους όδόντας της. «Όχι πολυ-
πράγμων, άλλ' επιθυμούσα να μάθω. Αυτό θα είναι τό πρώ-
τόν μου επί ιστιοφόρου ταξείδιον, κ. Κούνη, και θέλω δι-
δασχθής τό όνομα εκάστου σχοινίου και εκάστης σανίδος και
την χρῆσιν πάντων των έργαλείων σας. Δέν είναι άληθές ότι
θα με διδάξητε;

Ό Άνδρέας υπεκλίθη.

«Τό όνομα ύλων των σχοινίων και των σανίδων!» έγγόγ-
γισεν ό γρηκιάς ναυτικός. Μικρόν άφού ό κ. Κάρσον άνεχώρησεν
εκ της ήμιολιάς και ή θυγάτηρ του μετά της ύπερετρίαις της
κατήλθον εις τον ακύμψως έπιπλωμένον κοιτωνίσκον των:
«Να ιδής εῖπου πριν διέλθωμεν τό ήμισυ του Άτλαντικού θα
θέλη εκείνη να διοική τό πλοϊον και ύλοι μας θα λαμβάνω-
μεν διαταγάς από μίαν γυναίκα». Αυτή ή ιδέα τῷ έφάνη
τόσον άστεία, ώστε ό καπετάν Ράϊν έπνίγετο εκ του γέλωτος.

II

Ό άνεμος ήρξατο πνέων. Τά παμμεγέθη κύματα του
Άτλαντικού έσφενδόνιζον τους άφρισμένους λόφους των επί
του λευκού καταστρώματος του πλοίου. άλλ' ή δις Κάρσον
δέν έδεικνυε φόβον. Ό καπετάν Ράϊν δέ όποτε την έβλεπε
περιφερομένην έν τῷ κηρωτῷ της έπενδύτη και πιλικίῳ, με
τους γλαυκούς όφθαλμούς της λάμποντας και την χρυσήν της
κόμην κυματίζουσαν όπισθεν, έστρεφε την ρινά του προς
τάνα και την έχλ' εύάζεν.

Τό ύφος του ήμῶς καθίστατο σοβαρώτερον, ότε έβλεπε τον
Άνδρέαν, αφήνοντα τό έργον του διά να την περιποιήθῃ.

«Βλέπω πῶς θα τελειώσῃ» είπεν ήμέραν τινα. «Σύ θα
άρχισης να σκέπτησαι περισσότερον αυτήν την κόρην ή τό
καθήκόν σου και εις τό τέλος θα καταθλίψῃ την καρδίαν
σου και θα εύχσαι να μην είγες γεννηθής. Αί γυναίκαίς είναι
όλαι άσπλαγχνα νήπια, όλαι χωρίς διόλου νοῦν».

Άλλ' ό Άνδρέας ούδόλωσ προσείγεν εις τάς νοουθεσίας του.
Διδασκόμενη ύπ' αυτού ή δις Κάρσον κατέστη ειδήμων ύλων
των ναυτικῶν πραγμάτων. Καθ' όν χρόνον ή «Έστιάς» έφθα-
σεν εις την Θαμακίτην, αυτη έγνωρίζε πῶς να εύρη τό μήκος
και πλάτος, πῶς να υπολογίση την διεύθυνσιν της ήμιολιάς,
ήτοι έγνωρίζε περισσότερα εκ της πρακτικῆς ναυτικῆς ή
ναυτικοί τινες.

Μεταξύ της Θαμακίτης και της νήσου του Βαρβάδου διέρ-
χεται τις περι τά χίλια μίλια διά της Καριβακίης θαλάσ-
σης. Πριν ήμῶς ή «Έστιάς» άπομακρυνθής εκατόν μίλια από
του λιμένος του Κίγγιστον ό κίτρινος πυρετός έφάνη επί του
πλοίου. Ό καπετάν Ράϊν τον άνεγνώρισεν εκ των συμπτω-
μάτων, και εξεμάνη.

«Και πῶς ήδυνάμεθα να περιμένωμεν άλλο παρὰ κακο-
τυχίαν άφού έχουμεν γυναίκας επιβάτιδας,» έκραζεν έν τη λυ-
σῶδει άλλ' ανισχύρῳ ώργῃ του. «Έν δέν ύπήρχον αι καθάρ-

σεις θα έπέστρεφον εις Κίγγιστον και θα τάς άπεβίβαζον και
τάς δύο ή έν ύπήρχε πρόχειρος καμμία έρημος νήσος θα τάς
έγκατέλιπον!»

«Δέν είναι δυνατόν να θεωρήσ την δια Κάρσον ύπεύθυνον»,
παρετήρησεν ό Άνδρέας. «Ναι την θεωρώ», ήτο ή πρόλογος
άπάντησις. «Γυνή εύρίσκειται πάντοτε εις τό βάθος πάσης
δυστυχίας».

Ίδέ την τῶρα πῶς πηγκίνει να μεταφέρῃ τον κίτρινον
διάβολον εις ύλον τό πλοϊον! Αί! εκραύγασεν. «Καλλίτερα
να άπομακρυνθῆτε από την πρόραν δεσποινίς». Ό Daubis
έχει κίτρινον πυρετόν».

Η δις Κάρσον ούδόλωσ έδειξε φόβον. «Ό δυστυχής», εί-
πε. «Πρέπει να τον νοσηλεύσω».

Ό καπετάν Ράϊν ήνοιξε μεγάλωσ τους όφθαλμούς του.
Προφανῶς δέν ήδύνατο να πιστεύσῃ τά ότά του. «Άλλ' έχει
τον κίτρινον πυρετόν» τη παρετήρησεν.

«Τό έννοῶ», απήντησεν ή νεανίς ήρέμως. «Έχω κιβώτιον
με ιατρικά εις τον κοιτωνίσκον μου, και εῖμαι συνειθισμένη
εις τό να νοσηλεύω. Έμεινα δύο έτη εις έν νοσοκομείον. Να
ιδῶ τον δυστυχῆ άμέσως».

Ό άπλοϊκός ναυτικός, ό μισογύνης, την προσέβλεψεν ακόμη
άτενέστερον, ή πρότερον, αδυνατών να προείρη λέξιν. «Όχι,
όχι,» είπεν επί τέλους με βραγχήν φωνήν. «Δέν γνωρίζετε.
Ό κίτρινος πυρετός είναι φοβερόν πράγμα. Ό θεός μόνον
γνωρίζει ποῦ θα σταθῃ. Μην υπάγετε πλησίον του, δεσπο-
σύνη».

«Πρέπει», απήντησεν εκείνη. «Είναι καθήκόν μου και δέν
θα τό άποσύγω». Ό πλοίαρχος έστράφη προς τον άνεψιόν
του, παριστάμενον άφωνον. «Άνδρέα παιδί μου», τῷ είπε,
«σύ θα γνωρίζης καμμίαν γλώσσαν, την όποιαν να έννοῆ.
Όμιλήσε της».

«Ευρίσκομεθα εις φοβερόν κίνδυνον», είπεν ό Άνδρέας, συγ-
κεκνημένος. «Ουδείς ύπάρχει επί του πλοίου, έστις να μη φο-
βῆται μήπως εκείνος θα είναι τό ακόλουθον θυμ. Πολλά-
κις συνέθη να άποθάνουν ύλοι εκ του κιτρίνου πυρετού επί
τινος πλοίου, και να μείνη εκείνο έρμαϊον του άνέμου και
των κυμάτων, πλεούσης θανατηφόρου παγίδας, την όποιαν
πάντα τά άλλα πλοία άποφεύγουν. Η μόνη έλπίς μας έγκει-
ται εις τό να άπομονώσωμεν τον δυστυχῆ Daubis».

«Υποθέτω ότι αυτό σημαίνει να τον αφήσῃτε να άπο-
θάνη άνευ βοηθείας» απήντησεν εκείνη μετά ζέσεως. «Όχι.
Έγώ και ό πλοίαρχος θα τον περιποιώμεθα έναλλάξ». Σεις
έχετε άλλα καθήκοντα. Η παρὰ τον άσθενῆ θέσις δέν
είναι διά τον άνδρα, όταν υπάρχη γυνή. Ίδικόν μου χρέος
είναι να νοσηλεύσω τον Daubis, και θα τό εκτελέσω εκτός
έναν με έμποδίσῃτε διά της βίας».

«Άφες την να υπάγῃ!» είπεν ό καπετάν Ράϊν.

III

Όμοι! Ό εις μετά τον άλλον οι ναῦται ήσθένησαν. Τι-
νές, ως ό Daubis, απέθανον και παρεδόθησαν μετά φόβου
και τρόμου εις την βαθεϊαν θάλασσαν. Άλλοι, χάρις εις τον
ήρωϊσμόν και τά ιατρικά της δος Κάρσον, άνέλαβον βαρδέως,
άλλ' ήγέρθησαν από τάς κλίνας των τόσοσ αδύνατοι, ώστε
δέν ήδύνατο να ύπηρετήσωσιν. Η θαλαμηπόλος της δος

Κάρσον έπεσε θύμα και αυτή, και η πλέουσα οστοθήκη έφερε μίαν μόνον γυναίκα, ήτις μόνη εξ όλων των επί του πλοίου ουδέποτε άπηλπίζετο, ουδέποτε έχανε την ενεργητικότητα της, περιποιημένη τους άσθενείς τον ένα μετά τον άλλον, έτοιμάζουσα τό φαγητόν εις τό μαγειρείον, έκτελοῦσα έργον, τό όποιον θά εξήντλει τās δυάμεις γίγαντος.

Ότε πλείονες του ήμίσεος των ναυτών εύρίσκοντο κατάρκειοι, προσεβλήθη και ο πλοίαρχος. Τήν επομένην ο Άνδρέας, όστις μεγαλοψύχως ύπεστήριζε τον κατάρ του κιτρίνου θανάτου πόλεμον της δος Κάρσον, ήρξατο αισθανόμενος την φοβεράν νάρκην, καταλαμβάνουσαν αυτόν. Γνωρίζων ότι μόνον ο Μρούξ, εκ των μη ακόμη προσβληθέντων άνδρών, ήτο έμπειρος ναυτικός τον εκάλεσε· μόλις δ' έσχε καιρόν να τον διατάξη να περιστείλη τά ιστία και να ιδη την διαταγήν του έκτελουμένην και τον κατέλαβεν η φρενίτις.

Μετά έπτά ήμέρας ο καπετάν Ράικν, ώχρά σκιά του πρόην εύρώστου άνδρός, έφθασεν έρωπν επί του καταστρώματος. Δύο δυστυχη όντα άναρρωννύοντα προσεπάθουν να άνκαπετάσουν ιστίον τι.

Τους έπλησίασε. «Πού εύρισκόμεθα;» ήρώτησε με εξησθημένη φωνή. «Δέν ειζεύρω καπετάνιε», απήντησεν ο έρωτηθείς ουτε ο Μπίλλ δέν ειζεύρει. Η δισ Κάρσον κρατεί τό τιμόνι και μάς διευθύνει άφ' ότου ήσθηνσεν ο Τόμ Μπρούξ.

Ο καπετάν Ράικν, στηριζόμενος επί του δουράκτου, έσύρθη προς τά εμπρός. Η νεκρά κόρη εκράτει δι' άμφο-έρωπν των χειρών τον τροχόν του πηδαλίου, διότι έπνεε σφοδρός βορειανατολικός. Δέν τον ειδεν άμέσως, διότι παρετήρει προσεκτικώς νοτιανατολικώς, όπου μελανόν τι νέφος επί της θαλάσσης έτέμαριζε παρουσίαν γής.

«Ποτέ δέν έπερίμενα να ιδω τοιοῦτον θέαμα!» έψιθύρσεν ο πλοίαρχος. «Γυνή εις τό πηδάλιον. Γυνή κυβερνώσα τό πλοϊόν μου, νοσηλεύουσα τους άσθενείς, θάπτουσα τους νεκρούς! Είναι άπίστευτον».

Αυτήν την στιγμήν η πηδαλιούχος τον έπρόσεξεν. «Ω πλοίαρχε» ειπε, «αχίρω πολύ ότι δύνασθε να έλθητε επί του καταστρώματος. Νομίζετε ότι δύνασθε να μοι ειπήτε ποῦ εύρισκόμεθα; Έκεινη η νήσος πρέπει να είναι η ή Άγ. Λουκία η ή Άγ. Βικέντιος, αλλά δέν ειμαι βεβαία».

Ο καπετάν Ράικν παρετήρησεν όσον ήδύνατο προσεκτικώτερον τό ως νέφος φαινόμενον σημεϊον και την ήρώτησε με τρέμουσαν ταπεινήν φωνήν:

«Πόσος καιρός είναι όπου κυβερνάτε τό πλοϊον δεσποσύνη;» «Αφ' ότου ήσθηνσεν ο Μπρούξ» απήντησε· «πέντε ήμέραι».

«Πέντε ήμέρας», έψιθύρσσε, «πέντε ήμέρας». Και επανεστρεψε τό βλέμμα προς την γήν, ήτις ειχεν αρχίσει να γίνηται πλέον ευδιάκριτος.

«Δέν είναι η Άγ. Λουκία, εξηκολούθησεν ουτε ο Άγ. Βικέντιος. Πρέπει να διέλθωμεν μέσον των».

Έλπίζω να μην παρεήλθον τον Βαρθάδο, «διέκοψεν εκείνη μετ' άνησυχίας, χωρίς να τον προσέξω.»

«Όχι» απήντησεν ο πλοίαρχος, πάντοτε με την αυτην θάμβωσιν, «τίποτε δέν ήστοχήσατε». «Έάν εκείνη η νήσος δέν είναι Βαρθάδος, θά ειπω ότι δέν την γνωρίζω».

Μετά τρεις ώρας η «Έστιας» ήγχυροβόλησεν. Έκ των δέκα όκτώ άνδρών, όστινες απήρτιζον τό πληρωμά της, δέκα μόνον έζων και επί μακρόν η άνάρρωσις τεσσάρων εξ αυτών έθεωρεϊτο άμφίβολος.Μεταξυ των άναρρωννύόντων ήτο ο Άνδρέας Κούνι.

Μετά πάροδον εβδομάδων τινών νέοι ναῦται έμισθώθησαν και η ήμιολία ανέλαθε τον πλοϊν της. Έπιστρέφουσα διήλθεν και πάλιν εκ Βαρθάδου, ίνα παραλάβη την μίσ Κάρσον καθως ειχε συμφωνηθη. Η ήρωική κόρη ειχεν άσθενήσει βαρέως, αποτέλεσμη της φοβερας έντάσεως ην υπέστη, άλλ' ειχεν ήδη άνκαλάβει.

«Άνδρέα παιδί μου», ειπεν ο καπετάν Ράικν, την ήμώραν καθ' ην αυτη επεβιβάσθη επί του πλοϊου. «Έγώ γηράσκω, μολαταῦτα έν εύρισκον μίαν γυναίκα του είλους της δος Κάρσον, αλλά πλέον της ήλικίας μου, θά έδοκίμαζα πάλιν την τύχην μου. Άλλ' είναι άνωφελές να ζητήτω. Οι άγγελοι δέν καταβαίνουσι συχνά να κατοικήσουσι επί της γής. Συ όμως έχεις την ευκαιρίαν να αποκτήσης τοιοῦτον. Πως σου φαίνεται;»

Ο Άνδρέας εύρε καλήν την ιδέαν. Τοῦλάχιστον ότε η «Έστιας» έφθασεν εις Λιθερπούλην η δισ Κάρσον ειχεν υποσχεθη να καταστή σύζυγός του.

Μελίτη 25 Ιανουαρίου 1896. (Έκ του Άγγλικού) ΟΛΓΑ ΚΟΥΞΗ.

ΤΑ ENTOMA EN THῆ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑῆ

Οι άόρατοι κτίσται της σφαιρας

Υπάρχουν κόσμοι άλλοι εν τῷ κόσμῳ τούτῳ και υπέρ αυτον και υπ' αυτον, περι των οποίων ουτε ιδέαν έχομεν. Μόλις ένίοτε αντιλαμβάνομεθα άσθενώς του βόμβου και των ψιθυρισμών των κόσμων τούτων και σπανίως καταδεχόμεθα να προσέξωμεν εις αυτούς. Δέν είναι τίποτε λέγομεν, αλλά τό τίποτε τοῦτο είναι τό άπειρον.

Τό άπειρον της άοράτου ζωής, της ήσύχου και σιωπηλής ζωής, του κόσμου της νυκτός, των εγκάτων της γής, των σκοτεινών και θορυβωδών ώκεανών, των άοράτων εν τῷ αέρι όν αναπνέομεν, η των ανακλυμένων εν τῷ οργανισμῷ μας και ζώντων εν ήμιν και δι' ήμῶν.

Κόσμοι άπειρώς κραταιοί, τους οποίους καταφρονούμεν εν ταίς λεπτομερείαις των και όστινες μάς πτοῦν και καταπλήττουσι εις τās άπροδοκήτους μεγάλας αποκλύψεις των.

Ο ταξειδεύων επί παραδείγματι, όστις βλέπει την νύκτα τον ώκεανόν άπαστράπτοντα και καταυγαζόμενον, ώσει όρχούμενον εις φωτεινούς χειμάρρους, τέρπεται βεβαίως εκ του όράματος τούτου. Άλλ' η ώρα παρερχεται, τό ταξειδιον εκκολουθεϊ και αι επί του ώκεανου φωτεινά άλύσεις εκτεινόνται πάντοτε προς τά εμπρός και προς τά όπίσω, συμπλέκονται, συνδέονται, διασπῶνται ίνα και πάλιν συνενωθῶσι, παρακολουθούσαι τās κυματιζούσας του ύδατος κινήσεις. Άποτελοῦν ήδη τερατώδη και άπεράντων διαστάσεων όφιν, όστις εξελίσσεται πάντοτε, άνευ δικκοπής πέραν, μακρόν εις τριάκοντα, εις τεσσαράκοντα λευγῶν εκτασιν. Και όλη αυτη η αποτυφλωτική λημπρότης, οι ως εξ άδαμάντων και πολυτίμων λίθων κυματισμοί τί άλλο είναι η όργιώδης χορός μι-

κρών, άδιωράτων ζωοφίων, τῶσων πολλῶν, τῶσων άπειραριθμῶν, ώστε ο νοῦς και η φαντασία να καταπλήσσηται πρό της πληθούς αυτών; Υπάρχει εν τῷ άπειρῳ του φυτοκόσμου εκεινου μεγάλη και πανίσχυρος της φύσεως δύναμις, πτωῶν και επιβάλλον πλοῦτος γονιμότητος, ούδαμῶς δυνάμενος να συγκριθῆ προς τον της υπερτέρρας, της ιδιικής μας ζωής, εν η η φύσις τά πάντα έχει διατάξει με οικονομίαν και φειδώ.

Δέν δύναται τις να ομιλήση περι των έντόμων και των μαλκίων, χωρίς να άναφέρη τά μικροζώφια αυτά, τά όποια φαίνονται αποτελοῦντα τον αρχικόν τύπον και την ούσιαν του οργανισμου εκεινων. Με ισχυρόν μικροσκοπίον διακρίνει τις τά άπειρώς μικρά έντομα ταῦτα, των οποίων ο οργανισμός και αι κινήσεις τῶσων ομοιάζουσι πῶς τον των έντόμων.

Τί είναι τά άπειρώς μικρά ταῦτα και ελάχιστα των ελαχίστων; Τίποτε ολιγώτερον η κτίσται της σφαιρας, επί της όποιας ζῶμεν. Έκ των σωμάτων των παρεσεύχασαν τό υπό τους πόδας μας έδαφος. Άδιάφορον αν τά μικροσκοπικά κογχύλια των αναγνωρίζονται έτι η άποσυντιθέμενα μετεβλήθησαν εις κιωλίαν γήν, αποτελοῦν ήμῶς πάντοτε την στερεάν βάση της γής, επί της όποιας ζῶμεν και αποθνήσκομεν.

Ότω τά ελάχιστα αυτά εδημιούργησαν τά μέγιστα των πραγμάτων. Το άδιόρατον ριζοπόδιον, τό άπειρώς ελάχιστον μικροζώφιον αυτό ίδρυσεν ημῶσιν πολυ ύψηλότερον των πυραμίδων, τό μέγιστον μέρος της σειρας των Άπεννίνων. Άλλά δέν ήρξέσθη εις τοῦτο. Τά γιγάντια όρη της Χιλής, αι θυμαίαι Κορδιλιέρι, αίτινες ατενίζουσι εκ του ύψους των τον κόσμον όλον παρὰ τους πρόποδας των είναι τό επιτάφιον ημῶσιν του άδιωράτου δια τήν μικρότητα όντος τούτου, τό όποιον εκεί έθαψε τά λείψανα του εκλείψαντος είδους του.

Είναι κόσμος οῦτος όντων εξαφηνισθέντων, κόσμος αποκρυβείς υπό τον σύγχρονον κόσμον, τον πολυ υπέρτερον του, κόσμος ταφείς εις τά βάθη της ζωής, η εις τό σκότος του διαφρεύσαντος χρόνου. Τί πράγματα θά ειχε να μάς ειπή, έν ο Θεός τῷ έδιδε την δύναμιν να ομιλή, εν τῷ επέτρεπε να μάς ένθυμίση πᾶν ό,τι έπραξε και πράττει δι' ήμῶς! Τά πρωτογενή φυτά, τά πρωτογενή ζῶα, τά όποια εκ της ζωϊκής κίνεως των εδημιούργησαν τον γόνιμον φλοῦν της γής, τό ωραϊον τοῦτο θέατρον της ζωής, όποιας δικαίας αξιώσεις ήδύνατο να έχουσι παρ' ήμῶν! «Ένῳ έκοιμάσθε έτι τον ύπνον τās άνυπαρκτίας, θά μάς έλεγον αι πέτριδες των άγρών, ήμεις μόναι αλλοιοῦσαι, απολυμαίνουσαι και εξαγνίζουσαι τον άρχ, τον μη άναπνευστόν τότε, κατεστήσαμεν εις διάστημα χιλιάδων έτων την γήν, έφ' ης σήμερα φύεται ο σίτος και άνθει η ροδή κατοικήσιμον και πάροχον ζωής. Υπήρξαμεν ο ύπόγειος θησαυρός των μεγάλων ανθρωπωνρχείων, δι' όν θερμκίνεετε σήμερα τās έστίας σας, δι' όν κινείε τās άτμομηχανάς, δι' όν δεσπόζετε του κόσμου.

Ημεῖς, θά έλεγον, τά άδιωράτα τά άγνωστα, πρωτογενή, άνώνημα μικροζῶα, τά όποια ο άνθρωπος περιφρονεί η άγνοαί, ήμεις είμεθα αι τροφοί σου, είμεθα οι πρώτοι καλλιεργηται των γαιῶν σου, οι πρώτοι ιδρυται της κατοικίας σου. Δέν είναι βεβαίως ουτε οι ρινοκέρωτες, ουτε οι προκατακλυσμαϊοι μαστόδοντες, οι όποιοι εκαμην τό έδαφος, έφ' οῦ παταίς δια των ποδῶν σου. Είναι ιδιόν μας τό έδαφος αυτό,

η μάλλον είμεθα αυτό ήμεῖς. Τās πόλεις σου, τά καπιτώλια και τās άκροπόλεις σου εκτίσαμεν δια των μικροσκοπικῶν πτωμάτων μας. Και η ζωη αυτη της άκμης και του σφρίγους, η ζωη ην ενισχύει και τονώνει ο οίνος και τό οινόπνευμα, τό διογετεῦον την χαρην εις την γήν όλην πόθεν σας έρχεται; Άπο πεδιάδας άγόνους, ως η λευκή και νεκρά κόνις της σβεσθείσης υπέρξεως μας γονιμοποιεί, και ήτις εν αυτη άνευρίτκει και άντλεί τους θησαυρούς της ζωής και της κεκρυμμένης θερμότητος των προῦποζάντων σωμάτων μας.

Αι διεκδικήσεις θά ήσαν πολλάι και η άνταπόδοσις αδύνατος. Αι μυριάδες αυται των νεκρών, αι διαθρέψασαι δια των άσβεστοιτανωδῶν μορίων των, τι έποτελεεί σήμερα την τροφήν μας μετεβιβάσθησαν άδιωράτως εν τῷ οργανισμῷ μας, εν αυτη τη ζωῆ μας.

ΠΕΡΙ ΕΚΓΥΜΝΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ EN ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ

Ένῳ οι παιδαγωγοί ήρχισαν να διερωτῶνται, έν δέν είναι υπερβολική η θέσις, ην εν τοις σχολείοις των άρρένων έδωκαν εις την γυμναστικήν, τούναντίον εις τά σχολεία των θηλέων η εκγύμνασις των σωμάτων είναι όλως άνεπαρκής. Έν τούτοις τό φάρμακον είναι τόσον άπλοῦν. Δέν θά ήτο άτοπον να εισαχθῶσιν εν τοις προγράμμασι τά παίγνια και αι σκόπιμοι ασκήσεις. Και υπάγουσι τόσα κατάλληλα δια κοράσια, ως η ξιφασκία, η κολυμβητική και ο κυκλισμός. Αι ασκήσεις αυται αναπτύσσονται όλως τους μῦς του σώματος, δέν άπαιτοῦν της σπασμοδικῆς εκεινας στρουφάς, τās όποιας καταβάλλουσι εις τό κρίκετ, τό football και αυτό τό Tennis, παίγνια κάπως βίακι και άγχαρ. Τά αποτελέσματα τά όποια φέρει η κανονική χρῆσις των πρώτων, είναι γνωστά υπό πάντων όσοι γνωρίζουσι την ακλόνητον υγείαν των Άγγλιδων κορασιδων, αι όποια αποτελοῦν τον θυμαίσιον της γυναικῆς τύπον, όν πάντες οι ευθυφρονούντες παρεδέχθησαν ως τέλειον. Εις πᾶν μέγαρον, εις πᾶσαν οικίαν, εις πάντα περίπατον του Λονδίνου, υπάροχει τραχόν δείγμα υγιοῦς και καλλιμόρφου κόρης, άνεπτυγμένης, ήμισυ αισθηματικῆς· κόρης μη φρονούσης ότι έγεννήθη, ίνα σπουδάξη μόνον τās εκυτης όρμας, άλλ' ήτις εύρίσκει εν τη φυσική δράσει άντιδοτον ισχυρόν των άθηνικῶν φαντασιοπληθίων, αίτινες τοσοῦτον επηρεάζουσι σή ερον τό πνεῦμα άλλων μαλθακῶν και νοηλῶν ομοφύλων της.

Έάν τά άνωτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα κατώρθουν να μορφῶνωσι πλείονας τοιαύτας κόρας η όσας έμόρφωσαν μέχρι τουδε, θά ήλάττουσι αισθητικῶς τον άριθμόν των νευροπαθῶν γυναικῶν, υπερ δέν ήσχυσε να κατορθώση η ιατρική έπιστήμη.

Άλλη τις διάταξις, ήτις θά ήτο ευκτέον να εισήγετο εις τά παρθενωγαγεία, είναι η απαγόρευσις του στενοῦ σθηθοδέσμου, όστινος αι δυσάρεστοι συνέπειαι επί τοσοῦτον κατεδείχθησαν, ώστε ουδεμιὰς του λοιπού αντιρρήσεως τυγαχάνουσιν.

Ός πόρισμη των όσων εξετέθησαν εξαγομεν ότι αποκλειστικόν και αναγκαιότατον καθήκον επιβάλλεται εις πᾶσαν διευθύντριαν Σχολείου, εις τους γονεῖς και εις τους ιατρούς, να δικκόπτωσι πᾶσαν σπουδήν, άμα ως παρατηρήσωσιν εν τη υγεία των κορασιῶν προφανείς διαταράξεις, οῖον χλώ-

ρωσιν, αδυναμίαν, ισχνότητα αϊφνιδίαν και άνορεξίαν, δια-
ταράξεις, αι όποσαι συνήθως όχι μόνον δέν πραγματοποιούνται,
άλλα και ούσιωδώς παραμελούνται. Πολλαι μάλιστα τών
διευθυντριών θεωρούσι την μηνιαίαν φυσικήν λειτουργίαν ως
ελας δευτερευούσης φύσεως ζήτημα, ούδύλως φροντίζουσαι
περι αυτής.

Η εις άσθενικόν κοράσιον επιβαλλομένη ακατάλληλος
και υπερβάλλουσα εργασία, δυνατόν να συνεπιφέρει άμέσους
κινδύνους, ούσιωδώς προσβάλλοντας τό μέλλον του ως γυναι-
κός.

Μαρία Νεβώ Ιατρός

Η ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΓΟΡΑ

Σήμερον άνοίγει τας πύλας της εις τό κοινόν ή ύπερ ιδρύ-
σεως Νοσοκομείου τών Παιδών φιλανθρωπική αγορά έν τη
αίθουση του «Παρνασσού».

Ο πανταχού Έλληνομίος μετά χαράς υιοθέτησε την στορ-
γικήν ιδέαν της ήγεμονίδος Σοφίας, ης ή μητρική καρδιά
τόσον συνεπόνθηε τά πτωχά μικρά, τά ύτό νόσων μαστιζό-
μενα. Προθύμως απέστόλησεν προς τας ύπ' αυτής διορισθεί-
σας διά την έν λόγω αγοράν κυρίας ώραία και πλούσια άν-
τικείμενα προς πώλησιν, ως και γενναϊότατα χρηματικά
ποσά.

Η αγορά λοιπόν θα είναι πλουσιωτάτη, αι τιμηαι δε ώ-
ρίσθησιν τόσον εύθηναί, ώστε θα είναι άληθής ευκαιρία, ίνα
αποκτήσῃ τις χρήσιμα ή και πολυτελή είδη εις πολύ κω-
τώτερον της πραγματικης των αξίας τιμήν.

Είς την σημερινήν αγοράν θα λάβῃ μέρος και ή ένταύθα
παρεπιδημούσα πλουσιωτάτη Αμερικανίς μις Κρολίνια Ουί-
καρ εκ Σικάγου, ητις, ασχοληθεΐσα ως έρκασιτέχνις εις την
χειρομαντείαν, θα λέγη την τύχην εις τούς επιθυμούν-
τας και τας επιθυμούσας να υποβάλουν την χειρά των εις
την χειρομαντικήν επιστήμην της. Η κ. Κουντουριώτου θα
χρησιμεύση ως διερμηνεύς της νεκρας έρκασιτέχνιδος, ητις
προλέγει τό μέλλον αντί πέντε δρ. δικτιθεμένων ύπερ του
Νοσοκομείου τών Παιδών.

Ηδη ήρξατο τό περιεργον έρκασιτεχνικόν επάγγελμά της
έν τη Βιβλιοθήκη τών Κυριών ύπερ του αυτού πάντοτε σκο-
που, πολλαι δε κυριαί και κύριοι υπεβλήθησαν μέχρι τουδε
εις ανεξερεύνησιν του μέλλοντος, τη βοηθεία της κομφής και
συμπαθοϋς μις Ουίκαρ.

Οι γενικοί χαρακτηρισμοί, οϋς συνήγαγε περι τών νεωτέ-
ρων Έλλήνων και Έλληνίδων εκ της μελέτης τών χειρών,
ας εξήτασε μέχρι τουδε, είναι αρκετά σύμφωνοι με την πραγ-
ματικότητα. Αι Έλληνίδες, λέγει, είναι πολύ εύφάνταστοι
μετρίως αισθηματικά, αναποφάσιτοι και έν γενεί άρέσκον-
ται εις την εξάρτησιν, αδιάφορον παρὰ τίνος εξαρτώνται. Φο-
βούνται την εϋθύνην και όταν ακόμη πρόκειται περι του ι-
δίου εκουτου των, περι της εξασφαλίσεως του μέλλοντος, τό
όποιον εμπιστεύονται και εξαρτούν παρὰ οίουδήποτε πλην
παρὰ εκουτών. Οι άνδρες είναι επίσης εύφάνταστοι, επιχει-
ρηματικά, ή καθ' υπερβολήν και εκ συστήματος έρωτότροποι.

Πολύς λοιπόν κόσμος πρέπει να συρρεύσῃ εις την σημερι-

νήν αγοράν και διά να ακούσῃ τας προφητείας της μις Ουί-
καρ και διά να υποστηρίξῃ τό φιλόνηλον έργον της ήγε-
μονίδος Σοφίας και τών ευγενών κυριών της πόλεως μας, αι-
τινες, πρωταγωνιστούσης της δραστηριωτάτης και εις πᾶν
κάλον και ευγενές προθύμου κ. Ιανής Πρετεντέρη, τόσους κα-
ταβάλλον κόπους ύπερ της επιτυχίης της αγοράς και τόσην
έν γενεί έγγυωνται ευδοκίμησιν του έργου.

ΤΟΤΕ ΘΑ ΣΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΩ!

*Αν τό γαλανό βελοϋδο τ' ούρανού ιδής να χάσῃ
Τά στολιδιά του τὰ τόσα, αν ή φύσις ποιὰ ξελάσῃ,
Με λουλούδια μυρωμένα τῆ γῆ βλῆ να στολίσῃ,
Τότε, τότε κ' ή καρδιά μου ίσως θά σε λησμονήσῃ.*

*Αν δροσούλα ποιὰ δέν πέφτῃ 'ς τῆ βουνοῦ τὰ χορταράκια,
Αν τῆ δούσι δέν στολίζουν χρυσομένα σωννεγάκια,
Αν ή ροδαλή' αὐγούλα, τῆ γῆ ποιὰ δέν χαιρετίσῃ,
Τότε, τότε κ' ή καρδιά μου ίσως θά σε λησμονήσῃ.*

*Αν ιδής τό καλοκαίρι 'ς τὰ λιβάδια άσπρα χιόνια,
Αν τῆν άνοιξι δέν έλθουν τὰ σπαθάτα χελιδόνια,
Αν 'ς τὰ ίσκιωμένα δένδρα τό άνδρόνι δέν λαλήσῃ,
Τότε, τότε κ' ή καρδιά μου ίσως θά σε λησμονήσῃ.*

*Αν ό Μάιος μάς έλθῃ χωρίς γιασεμά δροσάτα,
Χωρίς κρίνα χιονισμένα και τριαντάφυλλα μοσχάτα,
Αν τ' ώχρόλευκο γεγγάρι, τῆ γῆ πλέον δέν φωτίσῃ,
Τότε, τότε κ' ή καρδιά μου ίσως θά σε λησμονήσῃ.*

*Αν ιδής μέσ' 'ς τό χειμῶνα πεταλοϋδες να πετοϋνε,
Τὰ φτερά των χρυσῆ λάμψη και διαμάντια να σκορποϋνε
Είς τὰ κρύσταλλα επάνω, τότε θά σε λησμονήσῃ,
Κι από τῆν καρδιά μου μέσα, τῆν εικόνα σου θά σβύσω.*

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΙΣΧΝΟΤΗΤΟΣ

Η ισχνότης αποτελεί ευτυχίαν υπό έποψιν κομφύτητος,
καλαισθησίας, ευκινήσις και χάριτος, και δικαίως αι γυναί-
κες αποτροπιάζονται την πολυσαρκίαν. Ευκόλως προσθέτει
τις μικρόν συμπλήρωμα εις την ανεπάρκειαν κενών τινων,
ένῳ είναι αδύνατον ν' αφαιρεθῆ μέρος, εστω και δι' ισχυράς
πίσεως, εκ σαρκών λίαν ευτραφών. Και όμως ή απότομος
ισχνότης αποτελεί άληθῆ δυστυχίαν, ούχι διότι καλύπτει
διὰ ρυτίδων τό τέως τεταμένον δέσμα, αλλά διότι εκδηλοῖ
όργανικήν κατάπτωσιν, υποκατανθάνουσαν εισέτι, άλλ' ητις δέν
βραδύνει να εκδηλωθῆ διά τών σοβαρωτέρων αταξιῶν έν τῷ
όργανισμῷ.

Κατά την ισχνότητα, τό υποδοριως κατά τό ανώτατον
στρώμα ένυπάρχον λίπος δέν εξαφανίζεται, άλλ' αναλύεται
έφ' έλων ήμῶν τών ιστών, και ούτω ή ισορροπία αυτών
βαθείως διαταράσσεται.

Αι αιτίαι της ισχνότητος είναι πολυάριθμοι και ποικίλοι,

αποδιδόμεναι ή εις ελαττωματικήν θρέψιν, ή άσθενικήν κα-
τάστασιν.

Η ανεπάρκεια τών τροφῶν δίδει κυρίως άφορμήν εις την
ισχνότητα. Άνθρωπος δε αποκλειστικῶς φυτοφάγος, εγκολ-
πούμενος την διὰ κρεάτων δίαιταν, αδυνατεῖ σπουδαίως,
διότι τό κρέας είναι λίαν επιρρωτικόν, αλλά παράγει ελά-
χιστον λίπος.

Και έν ακόμη αι τροφαί είναι επαρκεῖς και καταλλή-
λως εκλεγεμέναι, ή ισχνότης επέρχεται και τότε, έν αι
θρεπτικαι ούσαι κακῶς χυλοποιηθῶσιν εις τόν πεπτικόν σω-
λήνα, έν τοιαύτη περιπτώσει αι επίπονοι και άνώμαλοι
πέμψεις συνοδεύονται δι' έμέτων και πόνων, συνεπιεί τών
όποιων ή ζρεξις καθίσταται ιδιότροπος και άστατος. Έν
συνόλω πάντες οι διάφοροι τύποι της γαστρικής ή έντερικής
δυσπεψίας γίνονται άφετηρία αίσθητης ισχνότητος.

Αι άϋπνία, ή παρατεταμένη του νευρικού συστήματος
έξαψις, ή μακρά νοσηρ έγκυρόλησις, αι θλίψεις, τὰ καταπι-
εστικά πάθη, οἶον ό φόβος, ό φθόνος καθίστανται επίσης
ισχυροί ισχνότητος παράγοντες.

Υπάρχουσιν ούχ ήττον ισχυροί άνθρωποι, μη υποκειμένοι
εις ουδεμίαν τών ανωτέρω περιπτώσεων. Πεπραιοισμένοι δι'
έξαιρέτου ζωτικότητος, κατέχουσι δικαίως υπερβάλλουσαν
έσωτερικήν θερμοκρασίαν, ό σφυγμός αυτών είναι ζωηρός, αι
χειρες θερμαί, οι όφθαλμοί λάμποντες, έχοντες έν συνόλω
τόν καλούμενον πυρετίσκον, δηλαδή ήλαττωμένον πυρετόν.
Ο μικρός ούτος πυρετός δύναται να ύπάρχῃ και εις ρωμα-
λέους άνθρώπους, αλλά συνήθως επιπολάζει εις τούς έχοντας
προδιάθεσιν εις την φθίσιν.

Οι εξ άσθενειῶν αναρρώνοντες έχουσι ανάγκην να δα-
πανήσωσιν υπερβάλλουσαν καθισιν λίπους, ίνα συνέλθωσιν.
Η δε εκ της ανεπαρκείας τών τροφῶν προερχομένη ισχνότης
ευκόλως επανροϋται. Είς τούς επιθυμούντας την πολυσαρ-

LEON TINSEAU

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Έπανελημμένως υπό ραγδαία χειροκροτήματα ή αλλαία ανεπετάθη, μετά
της ταχύτητος ητις διακρίνει τας αλλείας τών θεάτρων, ίδίως κατά την πρώ-
την παράστασιν εκάστου έργου.

Κατά την έσπέραν έκείνην νέον άριστούργημα είχαν αναρνή επί της μεγα-
λητέρας λυρικῆς σκηνης, Κωνσταντίνος ό 12ος. Οι στίχοι ήσαν του συντά-
κτου τών θεατρικῶν δελτίων και ή μουσική του Άντωνίου Γοδεφρουά.

Έν τη αΐθουση μεταξύ τών διαδρόμων, επί της κλίμακος, δύο χιλιάδες άν-
θρωποι συνωμίλου, προσπαθούντες να εξέλθωσιν. Οι άνδρες έχαιρέτων διά
χειραφειῶν, διά κλίσεων της κεφαλῆς, έδέχοντο και απέδιδον μειδιάματα
μετά της ψυχρας, όσον και προπέτιδος έκείνης αδιαφορίας, ητις σήμερον απο-
θίδεται ως προσόν άριστοκρατικόν. Έν τούτοις εκ τών φυσιογνωμιῶν διέκρινε
τις ότι δέν απήρχοντο δυσηρησθημένοι, σημείον ότι ή απόλαυσις και ή επιτυ-
χία ήσαν μεγαλύτεραι άφ' όσον φαντάζεσται τις.

Έν τῷ κυλικῷ διαδρόμῳ, έκείτον όμιλοι είχαν σχηματισθῆ, ανταλλάσσον-
τες φιλοφροσύνας. Άλλά περι του έργου όλιγον όμιλου και έντούτοις έδι-
δον συνευθείς διά την επαύριον, διότι τό να συαθροίζωνται ένθεν κάκειθεν,
αδιαφόρως, αποτελεί την ύψιστην διά τούς Παρισινούς απόλαυσιν, ένῳ τό να
επανερχωνται οικει, τό μέγιστον των κακῶν.

Ουδείς λοιπόν εδιάζετο, εκτός των δημοσιογράφων, οτινες έσπευδον εις τὰ
γραφεία των προς αποπεράτωσιν των από της πρωίας άργισθέντων άρθρων και

λίαν, ευχάριστα αποτελέσματα δύναται να φέρωσι τὰ έλκικα,
αι λιπαρά ούσαι, τό βούτυρον, τὰ παχέα πτηνά, τὰ φα-
γώσιμα μαλάκια, ως σαλιγάχοι, τὰ μείδια και στρείδια.

Επίσης αξιοσύστατα είναι και τὰ μόλις βρκαμένα ώά,
άλλα ταύτα προδικητέουσιν εις τόν σχηματισμόν άμμου,
ώστε οι άπειλούμενοι υπό άρθρίτιδος όφείλουν να κάμνουν
μετρίαν χρῆσιν αυτών. Είς τούς ισχνούς άνθρώπους ώφέλιμα
προσέτι είναι τὰ άλευρα, ή σάκχαρις, πάντες οι άμυλώδεις
πολτοί και τὰ εξ άραβοσίτου άλευρα. Επίσης προφνοϋς
ώφελείας είναι ή σάκχαρις, οι σακχαρωμένοι κερποί, ό ζύ-
θος, οι παλαιοί οἶνοι, και τὰ οίνοπνευματώδη ποτά, μετριά-
τατα δ' ώφέλιμα οι ύπόζυνοι κερποί, ή ξυνίθρα, αι ντομάται,
οι νέοι οἶνοι, ό καφές και τό τέϊον.

Έκ τούτων καταφίνεται πόσον ή κατά της υπερβολικής
ισχνότητος δίαιτα είναι άμυλή και γλυκεία προγγέλλουσα
πρό παντός την ανάπαυσιν του πνεύματος και του σώματος
και την έν παντί μετρίότητα.

Μαρία Πιερ Ιατρός.

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΓΑΙΑΙ

Όμιλος τών Φιλομούσων. Αί έσπεριδες του Όμιλου άνέκτησαν
και πάλιν την προγενεστέραν των λαμπρότητα. Νομίζει τις ότι ό
Όμιλο τών Φιλομούσων είναι προωρισμένος όχι μόνον να εκτελή
μουσικά θαύματα, αλλά και να συγκεντροί εις τας συναυλίας του τόν
ώραιότερον και εκλεκτότερον κότμον τών Αθηνών. Ούτω διτῶς
άπολαμβάνουν οι εις τας συναυλίας ταύτας παρευρισκόμενοι. Δέν
άκούουν μόνον ότι και ό Όρφεϋς αυτός θα εξήλθει, αλλά και βλέ-
πουν ώραίας μορφάς, ώραίας ένδυμασίας, ώραϊον σύνολον, τέρπον συγ-
κινούν, μαγεύον.

Η επανάληψις της εκτελέσεως της ώραίας συναυλίας της προπα-
ρελθούσης Τεάρτης υπήρξε θριαμβευτική. Η αίθουσα πλήρης μέχρις
άκροφείας. Η εκτέλεσις τελεία, τό άσμα του κ. Ρώκ ως πάντοτε
γλυκύ, τεχνικόν, θωπευτικόν. Οι Βασιλείς εύθυμοι, ένθουσιασμένοι,
χειροκροϋντες πολύ.

άναλυσεων του νέου έργου, μετά μικρού αναχρονισμού επί της πτώσεως του
Βυζαντίου, τελευταίου έπεισοδίου της παραστάσεως.

Κατά τό διάστημα τούτο έν τοις παρασκηνίοις ό Άντωνίος Γοδεφρουά,
διεμοιράζετο τας δάφνας του μεθ' όλου του κόσμου, ως άνθρωπος γνωρίζων
ότι ούδέν ύψίσταται πλέον γύητρον διά τούς εις τό θέατρον επιδοδόμενους.
Μετά βεβιασμένου και μεγαλοχολικού μειδιάματος έδέχετο τὰ συγχαρητήρια
πάντων, έν ῶ χροία θλίψεως εκάλυπτε την καλλιτεχνικήν ψυχήν του. Ηδη οι
πρωτιστοι ήθοπιοι είχαν αποσυρθῆ και αυτός εξηκολούθει σφιγγων τας χείρας
πληθούς ξένων δι' αυτόν.

Τέλος εξήλθε και ούτος. Και διά πρώτην φοράν πρό πολλῶν έβδομάδων ήδο-
νήθη ν' αφεθῆ ελεύθερος με τας έντυπώσεις του και τόν κατέχοντα αυτόν εκ-
νευρισμόν. Οτε δε εξηφανίσθη εις τών ύψιφωνών, πρώτος άπεκδυθείς της
ένδυμασίας της παραστάσεως, παρετήρησεν έκπληκτος ότι ό Γοδεφρουά ανε-
χώρει χωρίς να προσφέρῃ εις αυτούς τό δειπνον.

Ο άρχιμουσικός αναλαβόν την υπεράσπισιν του μουσικοσυνθέτου, έπεν ότι
ό Γοδεφρουά έφάνητο εις άκρον κεκηκώς, ένῳ εις τών ανωτέρων ύπαλληλῶν
της διευθύνσεως του θεάτρου, κύφας εις τό οϋς του παραπονουμένου ύψιφώνου,
έπεν άρκούντως μεγαλοφώνως:

—Διάβολε! προτιμᾶ να δειπνήσῃ μετά της προχηπίσεως Άδοσίδου.
Είκοσι άτομα περι αυτών ήκουσαν τόν ύπαιγιμόν και έμειδιάσαν. Η έν
λόγω προχηπίσεως, τό κυριώτερον γυναικείον πρόσωπον εις τό παιχθέν την
έσπέραν έκείνην μελόδραμα, ήτο ή ώραισιότης, ή θαυμαζομένη και φθονου-
μένη συγχρόνως Εύγενία Σωβάλ.

Άληθώς ειπείν, ή κοινή τών παρασκηνίων γνώμη απέδιδεν εις τόν διδά-
σκαλον εύτυχίαν, ης δέν απήλαυε, διότι με άνώψιμον μέχρι τών ωτων τό
περιτραχηλῶν του επενδύτου αυτού, με τας χείρας έν τοις θυλακίοις, και
άνημμένον σιγαφρονεί τό στόμα, διήρχετο την πόλιν διά του Βουλευσάτου Όμμαν
άνευ άλλης προθέσεως, ειμή να φθάσῃ βραδείως εις τόν οίκον του, άφ' ου πρότε-
ρον θροσείει εις τόν ψυχρόν άέρα της νυκτός τό φλέγον μέτωπόν του.

Θέατρον. Ἡ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου μᾶς ἐπανήλθε τέλος πάντων ἀπὸ τὴν μακρὰν, τὴν θριαμβευτικὴν περιόδον τῆς. Ἀφῆκε τὰ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ βέβαια καὶ ἀσφαλῆ κέρδη, ἵνα τιμήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν τῆς πρωτεύουσας κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ὁ θίασος ὃν κατήρτισε περιλαμβάνει τοὺς διαπρεπεστέρους ἡθοιούτους, οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὴ καὶ πάλιν θὰ καταλάβῃ τὰ σκῆπτρα κατὰ τὴν προσεχῆ θεατρικὴν περίοδον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Συναυλία ὑπὲρ τοῦ κ. Σπ. Ξύντα

Σήμερον τὴν ἐσπέρην δίδεται εἰς τὴν κίθουσαν τῆς Ἑταιρίας τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ» ὄρχιστάτη καὶ πλουσίᾳ τὸ πρόγραμμα μουσικῆ συναυλίας ὑπὲρ τοῦ γηραίου ἀσομμάτου μουσουργοῦ καὶ διδασκάλου κ. Ξύντα.

Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία πρέπει νὰ τιμήσῃ ἀθρόα τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην ἐσπερίδα καὶ διότι πρόκειται περὶ τοῦ πρώτου Ἑλληνοῦ συνθέτου, ὅστις ἀνεβίβασεν Ἑλληνικὸν μελοδραμα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ διότι ἱκανὸς ὄρας ἀπολαύσεως τῆ παρέρχον ἄλλοτε οἱ γλυκεῖς φθόγγοι καὶ αἱ συνθέσεις τῆς κιθάρας τοῦ διαπρεποῦς μουσουργοῦ καὶ διότι τοιοῦτο καὶ σκοτεινὸν ἄθλιον γῆρας ἐκαρφύλλεζεν ἢ σκληρὰ τύχη εἰς τὸν πικρῶς δοκιμαζόμενον καλλιτέχνην.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν, προσφερομένων εὐγενῶς πολλῶν ἐρρασιτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν νὰ μετασχωσῇ τῆς ἐσπερίδος ταύτης. Τιμὴ εἰσιτηρίου δρ. 3.

Ἐσπερίς κ. Σιγάλα

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην ὁ κ. Μ. Σιγάλας προσκαλεῖ εἰς ἐσπερίδα καλλιτεχνικὴν εἰς τὴν κίθουσαν τῆς ἐταιρίας τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ» τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Θὰ ἀπαγγείλῃ ὄρχιστάτα τεμάχια καὶ μονολόγους, θὰ μιμηθῆ ὡς καὶ ἄλλοτε δικήφορος ἐπιφανεῖς προσωπικότητες καὶ θὰ πρρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν μικρὰν ὀκταέτιδα συμπαθεῖς παιδίσκην τὴν

Μινιὼν Παπαβιέρου, ἧτις ἀπαγγέλλει μετὰ πολλοῦ αἰσθητικῆς καὶ χάριτος. Ἡ μικρὰ κόρη θὰ ἀπαγγείλῃ τὸ δυσκολώτερον καὶ περιπαθέστερον ποίημα τοῦ Ἀἴνε..

Ἐπὲρ τῆς Φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων.

Διάφορα ἀντικείμενα ὑπὸ Ἀνωνύμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Ζ. Ἁγίων Μύρων. Ἐχετε δίκαιον. Ἀντὶ ἡμῶν κατὰ λάθος τῆς λογιστρίας εἶχε πιστωθῆ ἄλλη εἰς Ἡράκλειον. Τὸ λάθος ἐδιορθώθη. Μυθίας συγγνώμας — Καν Β. Β. Κισσόν Βόλου. Ἐπιστολὴ σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων καὶ συνδρομῆς ἐλήφθη. Μυθίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Πληρόντες 95. Αἱ 3 δρ. μένουσιν ἀπέναντι συνδρομῆς 95. — Καν Α. Ν. Θ. Djerba. Ἐπιστολὴ σας καὶ κιβώτιον ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας Γράφομεν. — Δα Β. Μπ. Ἀθήνας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεργάγητε εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Ι. Γαντζέαρ. Ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡμερολογίων ἐλήφθη. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην. — Καν Γ. Π. Γενεύη. Τὸ νομίζομεν δύσκολον κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ὅπως δῆποτε θὰ σᾶς πληροφορήσωμεν ἐγκαίρως. — Δα Μ. Μ. Χανία. Θὰ διακόψωμεν τὰ φύλλα πρὸς ὅλας, ἀφοῦ καθυστεροῦν τριῶν ὄλων ἐτῶν συνδρομὰς. Κατάστασις ἀπογοητευτικὴ. — Δα Ὀλ. Κ. Μελίτην. Ἀμφοτέραι ἐλήφθησαν. Ἐργάσαμεν. — Καν Ε. Κρ. Σπάρτην. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Β. Κ. Τρίκαλα. Θὰ πρᾶξω ὅτι δυνθῶ. Δα Λ. Χ. Σουλινά. Ἐστελαμεν αὐτὰ ἐκ δευτέρου, Γνωρίζετε παραλαβῆ πρὸς ἡσυχίαν μας. — Δα Ἀγγ. Θ. Πάτρας. Εὐχαριστῶ θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων. — Μ. Κ. Μ. Χανία. Θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, ἀλλ' ἀδυνατοῦμεν. Ὅλαι αἱ συνδρομητρίαι Χανίων πλὴν ἡμῶν καὶ τῆς κ. Γ. καθυστεροῦν 3 ἐτῶν συνδρομὰς. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ ὑποβαλώμεθα ἐβδομαδιαίως εἰς τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα, ἀφοῦ τὴν ὀλιγομίαν δεικνύουσιν αἱ συνδρομητρίαι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τῶν. Τὰ 2 καθυστερήσαντα φύλλα ἀπεστάλησαν ὡς καὶ τὸ ἡμερολόγιον. — Καν Σ. Λ. Κ/τολιν. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. Βεβαίως ἤρρεσε καὶ ἐπεκροτήθη. Γράφατέ μοι διεύθυνσίν σας. ἵνα μὴ παραπίπτωσιν τὰ ἀποστελλόμενα. — Δα Κ. Κ. Θ. Μιτυλήνην. Συμμερίζομεθα ἀπὸ ψυχῆς τὴν χαρὰν σας. Διεύθυνσις σας καὶ πάλιν εἰς Μιτυλήνην. — Κας Α. Α. Κ. Ζαγορὰν κ. Α. Π. Α. Κέρκυραν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Ἄλλ' εἶχεν ὑπολογίσει ἄνευ τῶν ἀπροόπτων, διότι ἐνῶ περιέκαμπτε γωνίαν τινὰ ἀνὴρ τις παραδοκῶν ἐκεῖ ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ἐρρήθη εἰς τὸν λαϊκὸν του καὶ μικροῦ δὲν κατέπνιγεν αὐτόν, ἀναφρονῶν.

— Ἀγαπητὴ μου φίλε! ἀγαπητὴ μου μεγαλοφυῖα! πόσον ἠτωόρατον τὸ ἔργον! πόσον θὰ εἶσαι εὐτυχής!

Συνελθὼν ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ τῶν ἐναγκαλισμῶν, ὁ Γοδεφρουά, ἔσειρε τὸν νυκτερινὸν ἐπιδρομέα παρὰ τὸν φανὸν τοῦ ἀεριοφύτου, ἵνα ἀναγνωρίσῃ αὐτόν. Καὶ ὡσαύτ' ἐβλήθη ὑπὸ ἠλεκτρισμοῦ ἀναπηδήσας, ἀνεφώνησε καὶ αὐτὸς.

— Πατρίκιε! σὺ ἐδῶ! εἰς Παρίσιους! καὶ διῆλθον τὴν ἐσπέραν αὐτὴν χωρὶς νὰ σὲ ἔχω πλησίον μου! Σὲ τὸν μόνον μου φίλον! Ὑπαγε! φύγε! δὲν ἀξίζει πλέον οὔτε νὰ σὲ βλέπω!

Ἄλλὰ, στάσου! Ἐὰν σοὶ ἔλεγα ὅτι εἰς τὸς ἐξ ἡμῶν ἀκόμη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυών, ὑπερασπιζόμενος τὰ αὐτῆς Καμποδογικὰ μικρολογήματά μου κατὰ τῶν βανδαλικῶν προθέσεων τοῦ τελωνείου, καὶ ὅτι μόλις ἀπέθεσε τὰς ἀποσκευὰς εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν δωμάτιον ξενοδοχείου;...

— Διατὶ δὲν ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου;

— Ὁραῖαν στιγμὴν θὰ ἐξέλεγον. Τέλος μόλις ἐπρόφθασα νὰ ἀγοράσω ἐν ἐδώλιον καὶ τοποθετηθῶ, ἐνῶ εἶδες τὸ πρῶτον σύνθημα τοῦ χρόνου.

Λσιπὸν αἱ ὑποθέσεις;

Δὲν εὐδοχοῦσιν; φίλε μου!

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῶν ὑποθέσεων μου; ἅς ὁμιλήσωμεν περὶ σοῦ. Ὁ Κωνσταντίνος σου εἶναι ἐξαίσιον ἔργον, καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ μία ἐνδοξότης. Ἄκουσον! αὔριον ἅμα ἐξημερώσῃ. θὰ μεταδῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ Βουλευτῆρον, θὰ μοὶ δίδῃς τὸν βραχίονά σου, καὶ οὕτω θὰ λάδω μέρος τῆς δόξης σου. Οἱ δὲ χαιρετῶντες σε διαβάται οὐδόλωις θὰ ὑποπτεύωνται, ὅτι θὰ ἔχωσι πρὸ αὐτῶν τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον, καὶ τὸν μᾶλλον ἐγκαταλειμμένον τῶν Παρισίων. Τὴν τύχην, καὶ τὴν ἀποτυχίαν! τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν τὴν

νίκη καὶ τὴν ἤτταν, τὴν σίσυραν τῶν πενήτηντα Λουδοβικίων, καὶ τὸν ἐπενδύτην τῶν πενήτηντα οράγκων, ὃν πρὸ μικροῦ ἠγόρασα.

— Ὑχεις ἄδικον, φίλε μου νὰ καταφέρῃσαι οὕτω, διότι εἶσαι νέος, εὐθυμος, ζωηρός, καὶ ἐγὼ σὲ ζηλεύω!

Πόσον παράδοξος εἶσαι! Καὶ ἐπανήρχεσο πεζός, ὡς συρριχθεὶς συγγραφεὺς! Ἐγὼ, ὅστις ἐκρύβην ἐκεῖ, φρονῶν ὅτι θὰ διέβαινε ἐντὸς πλουσίας ἀμάξης, περικυλούμενος ὑπὸ πλήθους θαυμαστῶν! Στοιχιματίζω, ὅτι σὺ ἀπόψε δὲν πεινᾷς.

Πτωχὴ μου φίλε, ἐλησμόνησα! Ἐλθε γρήγορα μαζί μου! καὶ θὰ σοῦ κρατήσω συντροφίαν εἰς τὸ τραπέζι.

Περὶ τὴν δευτέραν πρωινήν ὥραν, ὁ Ἀντώνιος Γοδεφρουά, καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Πατρίκιος Ὁ-Φάρελ, ἐκάπνιζον, εὐχαριστημένον ἔχοντες τὸ τε πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῶν μουσικῶν ἐν μέσῳ θερμῆς καὶ ἀρωματώδους ἀτμοσφαιρας.

Εἶμαι μεθυσμένος, ἔλεγε ὁ Πατρίκιος, καθ' ὁλοκληρίαν ζαλισμένος, καὶ ὡς ἐν κατόπτηφ διαβλέπω ἐκεῖ κάτω τὸν ἀμυρονά μου τῆς νήσου Ὀκνα, ἐστρωμένον διὰ Γοβελινείων ταπήτων καὶ πολλὰ ἄλλα παράδοξα.

Ἡσύχασον καὶ ὁ ἰδικός μου κεφαλὴ δὲν εἶναι στερεωτέρα, ἐμπεριέχει ὀγδοήκοντα κυρίους φρακοφόρους παίζοντας ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ μὴ ὄργανα, ἐνῶ ἐγὼ γνωρίζω προηγουμένως πῶτος φθόγγος θὰ ἐξέλθῃ τῶν χορδῶν αὐτῶν. Ἄλλὰ βλέπω προπαντὸς ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀμφοτέρω.

Πολὺ ἐλευθερα ὁμιλεῖς περὶ ὕπνου, ὡς νὰ ἤθελες νὰ καταθέσης ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ σὺ ν' ἀναπαυθῆς.

— Ὅχι, ἐλθέ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος μειδιῶν θάρρος! θὰ εὕρης τὴν δοκιμασίαν, ὀλιγώτερον σκληρὰν ἢ ὅσον φαντάζεσαι.